

Generalsekretær Bresjnev sa på sitt nylige besøk i Frankrike at «en all-europeisk konferanse med deltakelse også av USA og Canada, ser ut til å bli en aksjon som er kallet til å legge vilkårene til rette for et rolig liv og fredelig samarbeid for Europas nasjoner». Det er »Friheten» (45/1971) som forteller dette såre fornøyd. De lokale revisjonistene i NKP og KU iver i dag sterkest av alle for et supermaktssamarbeid over hodene på de europeiske folkene. Kommunistisk Ungdoms 3. landsmøte ga nylig sin fulle tilslutning til »bestrebelsene for en europeisk sikkerhetskonferanse» (»Friheten» 47/1971). Det er all grunn til å spørre både gammel- og ungrevisionis-

Bresjnev og Brandt på Krim.

SOVJETREVISJONISTENES VENNER / NORGE

tene: er dette en måte å gjennomføre hva NKPs program sier: »Sosialistisk internasjonalisme betyr at den norske arbeiderklassen stiller seg solidarisk med sine utbyttede og undertrykte klassefeller i den kapitalistiske verden og kjemper sammen med den mot kapitalismen»? Et gigant-samarbeid mellom Sovjet-revisjonistene og USA-imperialistene — er det å forsvare folkenes rettigheter? Er det ikke nettopp å løpe imperialismens ærend under høylydt skrån om å stille seg solidarisk med undertrykte?

HVEM TJENER NKP OG KU?

»Friheten» (44/1971) snakker om »myten» som kalles Bresjnev-doktrinen. »Naturligvis forekommer meningsforskjell og divergenser i samarbeidet også mellom sosialistiske stater – ellers var det jo et underlig samarbeid!» Pytt sann – litt okkupasjon og annen undertrykking i Øst-Europa får så være. »Naturligvis forekommer meningsforskjeller ...». NKP-avisa siterer fornydd hva Bresjnev selv sa om dette da han besøkte Jugoslavia for kort tid siden: »Vi er motstandere av å sette et lands metoder for oppbygging av sosialismen opp mot et annet, og desto mer utilsitelig er det av ett land å søke å påtvinge et annet sine metoder.» Tsjekkoslovakia hadde vel ikke noe med dette å gjøre? Var det snakk om »internasjonalismens plikt»?

»SOVJET ER SOSIALISTISK«

De norske revisjonistene nekter å fordømme den sovjetiske sosial-imperialismen. At de fremdeles fastholder at Sovjet er en sosialistisk stat i dag, er heller ikke til å forundres over. Men det er en meget alvorlig sak å framstille et byråkratisk, statskapitalistisk diktatur som sosialistisk. Særlig alvorlig er det når diktaturet bruker fascistiske metoder overfor Sovjet-folket og imperialistiske angrep mot andre folk

og nasjoner. Derfor er det nødvendig å bekjempe også den lokale revisjonismen for at den ikke skal kunne lede folkets kamp på avveier.

HVA MENER EGENTLIG SF?

Sosialistisk Folkeparti har alltid satset på det såkalte »tredje standpunkt». I ord er det mulig, men i praksis støtter en enten folket eller supermaktens forsøk på dominans. SFs holdning til en all-europeisk sikkerhetsordning trekker i en meget tvilsom retning dersom en skal sette til til det kommuneiket som ble sendt ut etter Gustavsens besøk i Romania. Der heter det bl. a. at »... det nå er skapt et grunnlag for konkrete skritt i retning av å organisere en

européiske konferanse med deltaking fra alle de stater dette angår». Hva betyr dette? Skal SFs motstand mot gamle blokkdannelser erstattes med arbeid for en ny og verre supermaktsdominans? Både holdningen til en all-europeisk sikkerhetsordning og til revisjonismen for øvrig er ullen. Er det ikke på tide å få klare linjer? Er det støtte til ny supermaktsdominans som i praksis skal bli NKP- og SF-ledernes samarbeidsgrunnlag framover? Er det dette som betyr å føre anti-imperialistisk kamp? Skal SF-ledelsen bidra til en stor-kollisjon fra NKP til Høyre med Arbeiderpartiet som rormann til støtte for supermaktenes undertrykking av de europeiske folkene? Som støtte til et nytt og verre NATO? Vi oppfordrer SFs medlemmer til å hindre at noe slikt skal bli mulig.

Vi oppfordrer alle som støtter kampen for sosialismen og for folkenes sjølråderett mot imperialism og revisjonisme til å avvise Kosygin-besøket! Få fagforeninger, politiske organisasjoner, skoleklasser osv. til å avvise besøket og »sikkerhetsordningen». Ta initiativet til og delta i demonstrasjoner rettet mot Sovjets revisjonisme og sosialimperialisme!

**JA TIL SOSIALISMEN – JA TIL PROLETARIATETS
DIKTATUR!
NEI TIL SOVJETS REVISJONISME OG SOSIALIMPERIA-
LISME!**

KAMP MOT DET TSJEKKOSLOVAKISKE FOLKETS UNDERTRYKKERE.

BEKJEMP DEN REAKSJONÆRE ALLIANSEN MELLOM
SOVJET OG USA.

STØTT ROMANIAS, JUGOSLAVIAS OG ALBANIAS KAMP
MOT SOVJETTS SOSIAL-IMPERIALISME.

NEI TIL IMPERIALISTENES ALL-EUROPEISKE SIKKERHETSORDNING: ET NYTT OG VERRE NATO.

NEI TIL ANGREP PÅ FOLKETS KINA.

KLASSEKAMPEN

Ekstranummer
10 øre

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Statsminister Kosygin fra det byråkratiske statskapitalistiske diktaturet i Sovjet kommer på besøk til Norge 5. desember. Er det en plutselig innskytelse som har fått revisjonisten til å komme hit? En fredsdue som flakser rundt uten klare mål? Neppe. Sovjet-lederne ivrer i dag for å opprette en såkalt »all-europeisk sikkerhetsordning». De sier at formålet er å sikre freden i Europa ved hjelp av avtaler mellom stormaktene, inkludert USA.

Kosygin-besököt:

Kamp mot Sovjets revisjonisme og sosial-imperialisme

GJENSIDIG TILLIT

Fra 1966 og fram til i dag har Sovjet-lederne arbeidet trutt og jevnt for å vinne oppslutning om et »felles europeisk kollektivt sikkerhetssystem». Like jevnlig har NATO med USA i spissen uttalt sin varme interesse for en slik ordning.

»KOLLEKTIV SIKKERHET«

Warszawapakt-landenes utenriksminister-møter og NATOs statsrådsmøter har i de siste årene sendt gjensidige forskringer til hverandre om at ideen er god. I all hovedsak går den ut på at det skal innkalles til en «all-europeisk sikkerhetskonferanse». Denne skal så danne grunnlaget for et kollektivt sikkerhetssystem i Europa ledet av Sovjet og USA. «Opprettelsen av europeisk sikkerhet, avkall på bruk eller trusel om bruk av makt i forholdet mellom Europas stater) og «utvidelse av handelsmessige, økonomiske, vitenskapelige og tekniske forbindelser» – slik lyder ideen. Den lyder tilsynelatende vakker. Videre skal dette gjøre mulig gjensidige troppereduksjoner.

ET VARSKO

Men USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialisme har vist for all verden at en eventuell «all-europeisk sikkerhetskonferanse» bør være et varsko til særlig Europas folk. Alle former for samarbeid mellom supermaktene har hittil vist seg å bety et forræderi mot verdens folk. Vietnam, Midt-Østen (Rogersplanen), Kina, Indonesia, India er

**PROFITTE
SOM
RETTESNOR**
Mer om Sovjet
Midtsidene
**SOVJETREVI
SJONISMENS
VENNER
I NORGE**
Baksida

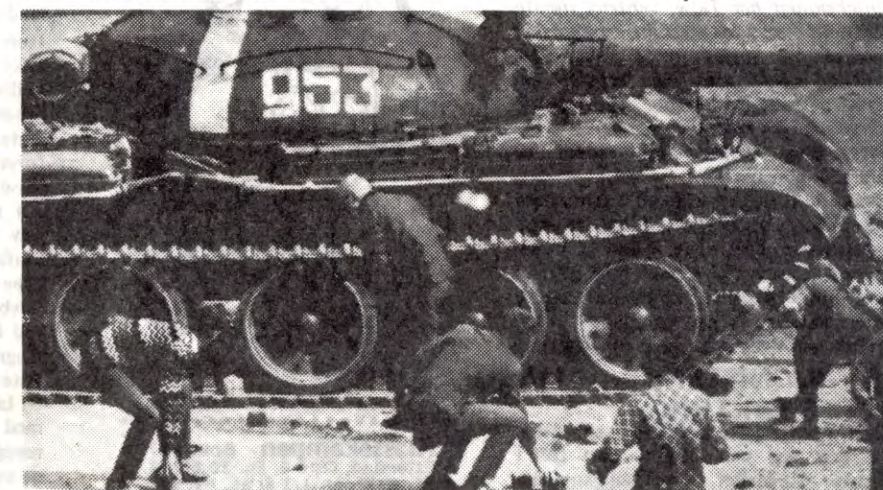
stikkord på områder hvor supermaktens samarbeid har utviklet seg. Bresjnev la fram blant annet dette programmet på 24. partikongress i mars 1971: »Likvidere krigsarnestedene i Sørøst-Asia og i Midt-Østen og bidra til en politisk løsning i disse områdene på grunnlag av respekt for de lovlige rettigheter til de stater og folk som er blitt utsatt for aggresjon». Videre: »Trygge innkalling og en vellykket gjennomføring av en all-europeisk konferanse», og ». . . gjøre alt for å trygge kollektiv sikkerhet i Europa». På den andre siden uttalte NATOs statsrådsmøte i Brussel i desember 1970 at »1970-årene kan utvikle seg til en periode med gunstige forhandlinger mellom medlemmene av den Nordatlan-

tiske Alliansen og medlemmene av Warszawa-pakten». Alle disse utstrakte hendene for supermaktssamarbeid tilsikter utvilsomt å skaffe bedre kontroll over Europas folk. I stedet for å kaste bort tropper, våpen og store militærkonstraksjoner i hver sin del av Europa, skal imperialist-maktene komme fram til løsninger over hodene på folkene. Et mer effektivt kollektivt system enn NATO og Warszawa-pakten enkeltvis må opprettes.

USA—SOVJET HAND I HAND

Et skritt på veien er hestehandelen mellom Sovjet og Brandts vest-tyske

forts. midtsidene

August 1969: Soviettanks i Prag

Sosial-imperialismen i Indo-Kina.

Kjernen i Kosygin/Bresjnevs utenriks-politikk er en forlengelse av den linja som Krustsjov innledet. Den kan illustreres med to sitater.

»Enhver liten 'lokalkrig' kan være gnisten som tenner storbrannen av en verdenskrig» (Krustsjov på en pressekonferanse i Wien).

»I sin helhet avhenger den internasjonale situasjonen i stor grad av forholdene mellom Amerikas Forente Stater og Sovjetunionen» (Krustsjov i en tale 8. september 1961 på Den Sovjetisk-Indiske Vennskapsfylking).

Ut fra dette så Krustsjov kampen mot USA-imperialismens aggresjon i Vietnam ikke som en frigjøringskamp, men som en fare for atomkrig.

Derfor aksepterte Krustsjov-klikken USAs framstilling av sammenstøtene i Tonkinbukta i 1964 som aggresjon fra DRV (Nord-Vietnam). De aksepterte ikke det som DRV sa og som Pentagon-rapporten nylig har vist, at dette var en nøye planlagt provokasjon fra USA for å kunne starte bombinga av Nord-Vietnam.

Derfor reagerte ikke Krustsjov på bombinga av Nord-Vietnam med fordømmelser av USA eller med økt støtte til landets forsvarskamp.

Derfor karakteriserte de bombe-president Johnson som «...en forsiktig og mer moderat politiker...» som «...ikke vil gi etter og begå politiske risikoer». Videre: «...som har et absolutt mandat fra folket til å gjennomføre en politikk rettet mot å konsolidere freden og likvidere den kalde krigen og mot tilnærming mellom Sovjet og USA».

SOVJET OG DOW CHEMICAL

Men det er ikke nok med at Sovjet-lederne i ord prøver å hindre frigjøringskampene. I tidsskriftet «Chemical and Engineering News» 20/2-67 opplyses det:

»Sovjet har solgt 2200 tonn magnesium til Dow Chemical. I denne uvanlige transaksjonen har Dow, verdens største produsent av magnesium, importert metaller fra Sovjet for å dekke det aktuelle behov som har oppstått på grunn av Vietnam-krigen og stigende etterspørsel fra konsumentene».

Magnesium brukes blant annet til framstilling av napalm.

Trass i Krustsjov-klikkens samarbeid med imperialistlederne i å undertrykke frigjøringskampen, viste folket at imperialistene kunne slå tilbake med våpen i hånd. Folket viste at alternativet ikke er undertrykking eller atomkrig, men væpnet folkekrig som veien til frigjøring.

REVISJONISTENE MÅ SKIFTE TAKTIKK

Derfor engasjerte Sovjet-lederne etter Krustsjov seg mer direkte enn før i Vietnam-spørsmålet. Den framgangsrike kampen som FNL ledet, sammen med den voksende verdensopinionen, tvang

dem til å skifte taktikk. Deres støtteerklæringer kom derfor oftere og den materielle hjelpen økte. Men målet var og er fortsatt det samme: krigen må begrenses mest mulig, og metoden er samarbeid med USA-imperialismen. Aftenposten skrev 23. juni 1969:

»Sovjet-lederne har foreslått opprettelsen av en asiatisk sikkerhetspakt som i form og innhold knapt skiller seg fra den plan John Foster Dulles i sin tid hadde».

En slik pakt hadde til formål å demme opp for frigjøringskampen i Sørøst-Asia. Vietnamerne rykker ut mot dette. I «Vietnam Courier» (Hanoi 15. desember 1964) skrev de:

»Et såkalt kollektivt sikkerhetssystem i Sørøst-Asia og Stillehavsområdet er i hovedsak beregnet på å bruke asiater til å undertrykke asiater».

HVA GJØR SOVJET-LEDERNE I DAG?

Heller ikke den direkte militære støtten til imperialistenes krigføring har Sovjet-revisjonistene stoppet med. Etter at den reaksjonære Lon-Nol-klikken hadde gjort statskupp ved hjelp av CIA og avsatt prins Sihanouk, har Sovjet-lederne verken avbrutt de diplomatiske forbindelsene med det militære diktaturet eller stengt våpenhjelpa til landet. Fortsatt deltar tsjekkiske eksperter i våpenproduksjonen på en fabrikk ved Phnom Penh. Dette er våpen som brukes mot frigjøringsfronten i landet. (Fra «Far Eastern Economic Review» 13/2-1971).

Sovjet-ledernes forræderi mot de indokinesiske folkene kunne belyses på mange flere måter. Men den politiske linjen som er trukket fram her, viser klart nok at dette er sosialimperialisme: sosialisme og støtte til frigjøringskamper i ord, men imperialisme i handling. Til og med ordene er frynsete.

Uno og bråk over alt! Vi står sammen.

Klassekampen. Boks 6179
Etterstad, Oslo 6, Pg. 20 66 99.
12 nr. pr. år, 1/1 år ab. Kr. 15,-.
Ansvarlig redaktør: Sigurd Allern

Sovjet-Tsjekko USA-Indo Kina

HVA ER BRESJNEV-DOKTRINEN?

21. august 1968 sørget Sovjet-revisjonistene for å avsløre seg som virkelige imperialister i handling. Okupasjonen av Tsjekkoslovakia betydde et grovt brudd på prinsippet om ethvert folks rett til nasjonal råderett. Med Stalins ord viste Kreml-lederne »storkraftssjåvinisme under internasjonalsmøns flagg». Den såkalte »Bresjnev-doktrinen» viste seg i praksis å ligne på USA-imperialismen stadige snakk om »retten til å verne om frie nasjoners suverenitet». Bresjnev-doktrinen slår fast at Sovjet-revisjonistene skal ha rett til å bestemme over et sosialistisk lands utvikling »innbefattet skjebnen for dets suverenitet». De skal ha retten til internasjonalt diktatur over »et broderland» dersom det sosialistiske systemet trues. Doktrinen påstår at »de sosialistiske statenes fellesskap er en udelelig helhet». Den insisterer på »internasjonal arbeidsdeling» mellom de sosialistiske stater. Den hevder at »våre interesser» må forsvares selv om begivenheter som truer disse »territoralt sett foregår langt vekk».

Alt dette sier Sovjet-revisjonistene som selv har forlatt sosialismens vei og innført borgerskapets diktatur av en ny type. Alle overgrep på nasjoners rett til selvbestemmelse forsøkes rettferdiggjort ved å vise til »fellesskapet» og »ansvaret». Angrepet på det tsjekkosllovakiske folket viste at alt dette pratet forsøker å skjule en brutal undertrykkingspolitikk på linje med USA-imperialismens. Sovjet-revisjonistenes snakk om å trekke seg ut av Tsjekkoslovakia når forholdene var »normalisert». Det samme har USA-imperialistene sagt i Indo-Kina i en

årrekke. Bresjnev/Kosygin snakket om at »forsvar av sosialismen er den høyeste internasjonale forpliktelse» (Pravda 22/8-68). Kennedy/Johnson/Nixon har i en årrekke snakket om »USAs forpliktelser mot det vietnamesiske folket».

SOVJET PÅ LINJE MED USA

Likheten i USA-imperialismen og sosialimperialismen er stor. Det sovjetiske og amerikanske samarbeidet om å dele verden i hvert sitt innflytelsesområde foregår ikke uten innbyrdes kamp. Men stanken både fra Glassborough, Tsjekkoslovakia og Indo-Kina viser at enheten er klart dominerende. Uten tvil er USA-imperialismen verdens folks fiende nummer en i dag. Derfor må alle krefter konsentreres i kampen mot den største fienden. Men sosialimperialismen utgjør på samme måte en farlig trusel mot verdens folk. Det er ikke et spørsmål om taktikk å kjempe mot sosialimperialismen. Det er et spørsmål om å forsvare den sosialistiske revolusjonen og alle folk og nasjoners rett til selvbestemmelse.

Kamp mot ...

fortsettes fra 1. side

imperialisme over hodet på folket i DDR.

— Invasjonen i Tsjekkoslovakia og overgrepet mot polske arbeidere med russiske tanks i bakgrunnen — det er Sovjets Warszawa-paktspolitikk når folket gjør opprør.

Sosial-kapitalismen: profitten som rettesnor

»Sovjetunionen var den første sosialistiske stat, og Sovjetunionens Kommunistiske Parti ble skapt av Lenin. Selv om revisjonister nå har revet til seg makten i sovjetpartiet og staten, vil jeg råde kamerater til å være faste i sin overbevisning om at sovjetfolket og partimedlemmenes og kadrenes masser er gode, at de ønsker revolusjon og at det revisjonistiske styre ikke vil vare lenge» (Mao Tsetung).

BRUDD MED STALINS LINJE

Det finnes eksempler på privilegiedannelse og byråkratisering i Sovjet for Krustsjov og hans klikk overtok makten på 20. partikongress 1956. Men under Stalins ledelse førte Sovjetunionens Kommunistiske Parti (SUKP) i all hovedsak en politisk linje som tjente arbeiderklassen og de brede massene. Proletariatets diktatur — statsmakten — lå i det arbeidende folkets hender. 20. partikongress ble det avgjørende vendepunkt i Sovjetunionens utvikling fra sosialisme til hva som kunne kalles sosialkapitalisme: et system som er sosialistisk i ord, men kapitalistisk i sak. Krustsjov brøt fullstendig med Stalins linje, la om kursen i jordbrukspolitikken, industribygginga og ikke minst i synet på staten.

»HELE FOLKETS STAT»

Den falske teorien om »hele folkets stat» og »hele folkets parti» kan stå som stikkord. I stedet for å fastholde at arbeiderklassen må beholde den politiske makten under hele den sosialistiske overgangsperioden, framstilte Krustsjov og senere Bresjnev/Kosygin staten som hele folkets. Denne ideologiske revisjonen var helt nødvendig for å rettferdiggjøre den nye herskende klassens undertrykking av sovjetfolket. Dette nye privilegerte skiktet i både parti, stat og bedrifter kontrollerer statsmakten.

— Fascistkuppet i Hellas og NATO-øvelse rettet mot arbeidere i Norge («Good Heart») — det er USAs NATO-politikk når de vest-europeiske folkene krever uavhengighet.

Sporene er meget klare og skremmer. Denne form for supermakts-dominans vil bety en kraftig økt trusel mot folkenes sjølråderett. Det vil bety at militære krefter frigjøres for Sovjet og USA for så å kunne settes inn mot Folkets Kina og frigjøringsbevegelsene i de undertrykte landene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. I europeisk sammenheng betyr det et forsøk på å omringe og knuse det sosialistiske Albania og strupetak på Jugoslavia og Romanias linje med en nasjonal uavhengig politikk.

Denne nye byråkratiske monopol-kapitalistiske klassen kontrollerer dermed den økonomiske og politiske utviklingen i landet. I »statens» navn kan de rane til seg de verdiene som sovjetfolket skaper. Noen korte trekk ved Sovjet-revisjonismens økonomiske grunnlag viser hvordan den herskende klassen befester sin makt.

PROFITTE SOM RETTESNOR

Etter hvert ble det utviklet et nytt belønningssystem i industrien hvor profitten i stedet for den proletariske politikken ble satt i fullt system for bedrifter, bedriftsledelse og ansatte. Ved at revisjonist-ledelsen i parti og stat ga det økonomiske byråkratiet andel i produksjonsoverskuddet, håpet ledelsen at dette skulle bli en erstatning for det undertrykte og forsvunne masseinitiativet. Særlig to trekk ved det nye belønningssystemet er verdt å merke seg.

BEDRIFTSDIREKTØRENESE VE OG VEL

For det første har bedriftsdirektørenes andel økt sterkt mens arbeiderenes andel har sunket systematisk. I stedet for at den enkelte bedriften følger de produksjonsnormer og planer som legges opp ut fra arbeiderklassens og de brede massenes behov, bestemmer nå bedriftsdirektørene selv hva som skal produseres. Gjennom prisforhøyelser og ensidig innretning på profitable produkter kan direktørene sanke inn stadig mer av de verdiene som arbeiderne skaper. Hva som er profitabelt for byråkratkapitalistene på kort sikt blir rettesnoren for økonomisk utvikling. Bedriftenes liv forøvrig preges selvsagt av dette: arbeiderfiendtlig ansettelsespolitikk, rasjonalisering, harde arbeidsnormer, flermaskinbetjening og senking av lønna blir konsekvensen. Målet blir å høyne »den enkelte bedrifts»,

dvs. byråkratkapitalistenes profitt. For det andre: bedriftsdirektørenes økonomiske utbytte er knyttet sammen med bedriftenes profittkvote og hvor mye som selges. Revisjonist-lederne har lagt opp et system som sørger for å få bedriftslederen til å produsere »salgbare varer». Dette skjer gjennom to bonusfond; det ene hvor det gis store »materielle stimuleringer» til bedriftslederne, og det andre som skal dekke »personalets sosiale behov». Dette siste utgjør bare 1/6 av bedriftsledernes »stimuleringsfond»! Noen offentliggjorte resultater av denne politikken viser at bonusandelen (det som fås ekstra) for bedriftslederne utgjør 35 % av årslønna. Arbeiderne får 5 %. I 1966 steg arbeidernes lønninger med 2,8 %, arbeidsproduktiviteten med 8 % og »gevinsten» (dvs. bedriftsledernes profitt) med 20 %.

KONSEKVENSENE

Er det rom for tvil om at det er profitten som er rettesnor for Sovjet-revisjonistenes økonomiske politikk? Er dette å la massenes behov og den proletariske politikken kommandere over den økonomiske utviklinga? Bresjnev/Kosygin har presset igjennom dette »nye» økonomiske systemet i hele samfunnet og har innført det kapitalistiske profittsystemet i lovlig form. Konsekvensene lar ikke vente på seg: svære problemer i jordbruket, tilbakegang i industrien, inflasjon, strukturasjonalisering slik vi selv kjenner den, mangel på forsyninger, knapp tilgang på varer til statsmarkedene og økt utbytting av det arbeidende sovjetiske folket. Undertrykkelsen i samfunnslivet forøvrig tiltar for å holde massene i ro. Fascistiske metoder tas i bruk. Det er bare en forskjell mellom vårt eget monopolkapitalistiske system og Sovjet-revisjonismen: den herskende klassens makt under kapitalismen oppstår gjennom den økonomiske makten. Under sosial-kapitalismen tilraner den nye byråkratklassen seg den økonomiske makten i stadig større grad ved at de har tilranet seg statsmakten (»hele folkets stat»).

HVORFOR SOSIAL-IMPERIALISMEN OPPSTÅR

Når proletariatets diktatur er erstattet med de nye byråkratiske statskapitalistenes diktatur, forklarer dette hvorfor sosial-imperialismen som utenrikspolitikk er oppstått. Sovjet-revisjonistenes overgrep mot andre folk og nasjoner har sin klare bakgrunn i revisjonismens økonomiske politikk: utbytting som rettesnor og sosial undertrykking som naturlig følge både innad mot sovjetfolket og utad mot andre nasjoner og folk.